

BICOS

E NON

BALAS

Un bico porque
si
Un bico porque
non
Un bico como o
homem
Un bico crea-
ción
Un bico porque
in
Un bico porque
dó
Un bico porque
in

Paz

Ariadna, Martín, Cristina e Gonzalo

A pomba da paz estaba cansa de falar inutilmente cos homes.
Falaba de dereitos, de comprensión, de seres diferentes, de lugares sans e bonitos. As súas verbas esnafrábanse arreo contra un muro de pedra consuído polos homes.
Un muro de pedra, si, pero tamén de silencios, de inmundicia, de pólvora.
A pomba da paz estaba cansa de dicir sempre as mesmas consignas e esco sempre os mesmos desprezos.
E cando perdéra a esperanza e decidí converterse simplemente en pomba sen máis, viu un rapaz subido a unha que lle sorría facéndolle acenos coa man.
Neste intre chegou á conclusión de que tería que seguir baténdose contra ese muro erguido polos homes.

Pomba ferida por verbas negras, sigue a falar maila esa pedra. Pedra maldita que algún guindou e foiche dar no corazón. Pomba ferida, abre o peteiro. enche de verbas o mundo enteiro. Pomba ferida,

Un neno fixo un barquiño cun xornal. Había tantas desfeitas que á auga lle sentou mal.

As novas tanto pesaban, que o barco se foi ao fondo. O neno salvou as letras. Con elas creou un conto.

O equipo cooperativo "Skywalkers" recita un dos poemas do fermoso poemario *Bicos e non balas* de Antonio García Teijeiro, ilustrado por Bea Gregores.

Un neno fixo unha vez un barquiño cun xornal. Había tantas desfeitas que á auga lle sentou mal.

As novas tanto pesaban, que o barco se foi ao fondo. O neno salvou as letras. Con elas creou un conto.

